

EGYHÁZI HIRADÓ

A szegedi református egyház hivatalos lapja, református egyház-
társadalmi és belmissziói hetilap.

ELŐFIZETÉS: HAVONKÉNT 600 K EGY SZ. 150 K
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
REF. LELKÉSZI HIVATAL, SZEGED.

Főszerkesztő: HARSÁNYI PÁL.
Fellelős szerkesztő BAKÓ LÁSZLÓ.

MEGJELENIK
HETENKINT SZOMBATON

Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal.

TARTALOM: *Vezércikk:* Ravasz László: A hit szeme. — *II. cikk:* A tanc. — Hírek. —
Néhány kérő szó előfizetőinkhez. — Családi kör.

A hit szeme.

A Belsősomogyi Ref. Egyesület közgyűlésén elmondotta
Ravasz László. Átvéve a Dunántúli Prot. Lapból.

Örömmel hallottam az elnöki megnyitóból, hogy ennek az egyesületnek főcélja a hitnek az elmélyülése. Nem tudom eléggé hangsúlyozni, hogy mennyire szükségünk van olyan egyesületekre, olyan szolgálatokra, amelyek a hitet akarják fejleszteni. Magyarországon annyi munkát, annyi időt fordítanak arra, hogy az emberek megéljenek, hogy lehetőleg anyagilag jobb helyzetbe jussanak, hogy az időt kellemesen tölthessük el s lehetőleg ne unjunk meg magunkat, — de oly kevés időt fordítanak arra, hogy az embereknek hitük legyen. Ennek az országnak nagy szüksége van, hogy legyen aranya, kenyere, tudománya, hogy ebben az országban vidám emberek éljenek, de mindenekfelett szüksége van arra, hogy minél több hívő ember legyen, mert ezt az országot csak a hit fogja megmenteni. Azért beszélni fogok egy- pár szót arról, hogy a hitnek milyen csodás, milyen életformáló, élelszépítő ereje van, hogy a hitnek micsoda ajándékai vannak a mi életünkben. Csoportosítani fogom pedig e gondolatokért, úgy hogy beszélni fogok a hit szeméről. Egy szemről, mely ismeretlen dolgokat lát meg és bele tud pillantani a holnapba. Egy szemről, amely a szomorú és sivár életünkben fel tudja fedezni a csodákat. Egy szemről, amely, ha belenéz egy üres szivbe, az a sziv megtelik. Egy szemről, amely ha ránéz egy rongyos koldus ruhájára, mintha királyi palást kelne rajta. Egy szemről, amely hogy ha ránéz egy hervadó és tönkrement arcra, régi édes szépségeket lát rajta. Egy szemről, amely ha ránéz e szomorú és átökövert világra, a világ megszépül és régi dicsőségét visszanyeri. Egy szemről, mellyel, ha belenéz az ember a bezárt egekbe, széthasad a kiterjesztett erősség s bűbajos világ csodái tárulnak fel. A hit csodatévő szeme ez!

Nincsen olyan zezuga a világnak, ahova a hit el ne jutna. Isten hit által teremtette és tartja fenn a világot. Milyen öntudatlan hit van a virágban, mely ha magára maradna, nem tudna gyümölcsöt teremni, mert a bibe magasabban van, mint a porzók. Vár ősi hittel. Nem tudja mikor, nem tudja honnan, jön egy zümmögő bogárka, jön muzsikálva a méh, a szellő. Vár és megnyeri az élet nagy ajándékát, mert amíg a királyi vendég nála ül, mélységei megtermékenyülnek. Milyen hit van a vándormadarakban. Mikor elmennek, sírnak, szomorúak. Elborul előttük a tanya szépsége. Nem tudják hova, milyen messze repülnek, de szárnyra kelnek ködön át, viharon át, vészen át. Mi viszi őket? Meg se tudják mondani. Benső indítás, hogy jó lesz így. Vagy mikor visszajönnek, felteszik az életüket a hitre. Valami indítatás kél kicsi szivükben és egyik is szárnyra kél, másik is szárnyra kél; szomorúan néznek a lehullott testvérré, de jönnek törhetetlenül és megérkeznek. Pajzán gyermekek hányszor elrontják a fészket, de ők újra építik. A fészekrakás a hitnek nagy ténye. Minden házáépítés hitből való. A kulturának minden lépése hitből származott. Minden felfedezés szülőanyja egy homályos hit volt. Mit tudta azt Kolumbus, hogy van Amerika? Sejtelve se volt Csak indítatásának volt, hogy egy törékeny naszádra tegye életét és induljon viharban az ismeretlenségbe. És az eredmény az, hogy ezt a hitet egy nagy felfedezés koronázta.

Ha végignéznünk történelmünkön, mindenütt, ahol egy új fejezet lépett a magyar történelemben, ott volt a hit. Mi okozta azt, hogy Árpád és a hét vezér lóra kapjon? Nagy hit, nagy kockázat volt, amelyre egy fiatal nép rátette magát: „hátha, hátha!”... És egy ország igazolta ennek a hitnek a kockázatát. Ott van Szent István. Erzi,

hogy szétmállik országa. Idegen országból idegen papok jönnek. És a hit megmenti az országot. Alig van hívőbb király, mint IV. Béla. Mikor megáll e földön, amelyet szétdujt a tatár, újra kezdi az építést és az eredmény egy másodsor megalapított Magyarország. Amikor a mohácsi vész összetört mindent s darabokra hullott szét az ország; amikor mindenki igyekezett vagy a kincstárát, vagy a gyomrát megtölteni, akkor azok a szertejáró protestáns papok, akik fenséges zeneszóban beszéltek Isten kiválasztásáról, akik álmokat álmodtak s beszéltek egy összetört népnek hogy Isten tusakodik érte, hogy a romok közül kivegye s a szívére ölelje, — ezek egy összetört nagy népnek hitet adtak és megmentették vele a nemzetet. Ha most mi ebben a pillanatban, Trianon után, annyi külső és külső romlás és morális agónia között kérdezzük, mi menthet meg minket, mi változtatná meg a mi életünket, akkor csak azt mondhatjuk, hogy a hit. Ha egy sárga folyam, a világ minden aránya hozzánk özönlének, boldogabbak lennénk-e? Hiszen éppen ezekben az időkben mennyi bünt szül az a pénz, ami nincs, de mennyivel többet az, amelyik van. Ha valami felfegyverzett angyali légió rajvonalba állna s visszafoglalná az elvett országrészeket, mit csinálnánk, mikor ezt a kicsit, ezt a nyomorultat sem tudjuk megtartani s lábraállítani. Mit csinálnánk ott; egy irózatosszállást, vagy boldog megkegyelmezést? Ha megtudnánk tartani egy visszaszerzett hazát, akkor el se vesztettük volna; hiszen azért vesztett el mert nem tudtuk megtartani! Most megtudnánk tartani! ? Hát különbek vagyunk most, mint 3—4 esztendővel ezelőtt.

Irtózatoss detonáció után egy összeomlott dóm előtt állunk, amelyet fel kellene építenünk. Mindenki megragad egy téglát és követeli a másiktól, hogy az övéhez tegye a maga tégláját és úgy építsen mindenki, ahogy ő akarja. Az ilyen építkezésnél pedig az szokott történni, hogy az emberek a téglával egymást verik agyon és ebből templom, ház sohasem lesz . . . Nem arra van e tehát szükségünk, hogy ez a magyar nemzet egy nagy habon forrjon össze, megérezze jövőendő küldetését, melóságát, kiválasztottságát; hogy ez a nép bünbaniatot tartson s megfürödjék töredelmének könnyeiben; hogy szórócsuhát öltödjön, hamut hintsen a fejére és bevallja magának bűneit, hogy ne a más bűneivel takargassa a maga hibáit. Ez a nemzet sohasem kapja vissza azt, ami az övé volt, ha csak massa nem lesz. Nem lesztek többé a régi magyarok, csak, ha mássá tudtok lenni. Ha egyenként igazak, mélyek nem lesztek, addig minden szeggyentejesen marad.

Külpolitikai csodák történhetnek, de egy nemzetet külpolitikai csodákkal lábra nem lehet állítani. Hogy lehet ezt a nemzeti újjászülést megcsinálni! ? Ugy nem, hogy én sjánlom ezt a hölgyeknek és az uraknak! Ennek csak egyetlenegy módja van, hogy én megkezdem magamon és a másik folytatja magán. Ez csak az egyéni

átnemesezés folytán lehetséges. Hogy hívő vagyok-e, vagy nem, az nem az én személyes problémám, de a nemzeté. Akik a lelkeket Istentől elvonják, azok a nemzetnek ártói; megakadályozzák, hogy egy összetört nemzet azzá legyen, ami talán sohasem volt, de aminek lennie kellett volna.

Vajjon látok-e én a hitnek a szemével? Megvan-e az a szemem, amely mutat nékem csodás dolgokat s azt a csodálatos felfedezést teszi, hogy ebben a világban egy csodálatos atyai gondviselés van. Nagyon vakmerő és kockázatos állítás ez. Budapest nyomortanyáin hány ember hal meg éhesen, rongyosan. Ezzel szemben állítani vakmerőség: Ti itthon vagytok az atyai hajlékban. Ő viseli gondotokat, aki a mezők lilomát ruházza s gondja van az égi madarakra. Kockázatos állítás, de egy bizonyos, hogy aki belefogózott ebbe a hitbe, az nem csalódott még sohasem. Láttam koldusokat éhezni, akik hívők voltak és ők mondták nékem könnyes szemmel, hogy nagyon sokszor voltak nagy próbára téve, de még nem csalódtak. Jött valami csodás módon egy darab kenyér, egy darab ruha, valami szegítség. Ilyen naponkénti csodákra vagyunk mi is utalva. Mindenki Isten kezéből él, a tizezer holdasok is, csak az a kérdés, meglátják-e. Akinek hite van, nem fog ugyan másékat teremni a gabonája, nem lesz fehérebb a kenyere, nem lesz nagyobb a fizetési fokozata, de meglátja, hogy ő Isten kezéből veszi mindazt, miről más azt hiszi, hogy az életű csikarta ki. Nem a kenyér, de a szíved lesz más! Az ilyen embernek nincsenek szívfájdalmai, csendesek az álmai, a homlokán tiszta, égi fény ragyog. Mennyi gondot, lázadást okoz az embereknek, hogy nem nyílt ki a hitük szeme. Sokan kérdezik, miért megy a gonoszoknak és hitetleneknek oly jól a dolguk? Miért éppen az én gyermekem halt meg? Miért éppen nekem fáj a szívem? Háziasszonyok panaszkodnak: Megörölnék a gondok, idő előtt koravén leszek s látok könnyelmű, léha, gonosz asszonyokat, akiket mindenki csodál s ünnepel. Törekvő emberek panaszkodnak: Pályámon híven dolgoztam, mindig igazat mondtam, nem tudok hizelegni s nem tudok egy lépést sem előrehaladni, a protekciókeresők pedig nagyszerűen mennek előre. Hol van itt az igazság! ? Ki kell nyílnia a hit szemének és akkor az asszony meglát egy feülről ránéző, jószágos arcot, a Krisztus arcot: Ismerlek, láttalak, szerettelek; így vagy igazán az enyém, így készülsz igazán hozzám. A te aidozatod a legdrágább tömjén. Szenvedő királynő vagy s megpróbáltatásod előkészület hozzám. Sirasd meg azt a lehat, azt a szerencsétlent, aki majd egyszer zokogva veszi észre, hogy köddé, átokká lesz. Ha kinyílt a hit szeme, a gyermekét vesztett apa, anya meglát egy más világot, tündöklő isteni arcot, aki gyötrelemek között neveli gyermekét és a sötétről vezeti az Ő szívéhez. A hit szeme meglátja az igazságot és még mennyi mindent. Önön orcánkat, ahogy Isten szeretné látni. Szeretné

valaki így látni az orcáját? Ha most megmutatnók valakinek az arcát, amilyen a koporsóban lesz, mint dermedne meg, mint fagyna csonttá. És nem volna biztatás úgy látni arcunkat, ahogy Isten látja!

Amikor bejöttem ebbe a templomba s szét-néztem, egy igen kedves jelenet ragadta meg a figyelmemet. Ott az egyik ablakon kívül madár-fészek van. Verebecskék vannak ott. Belefogóznak az ablak finom rácsába, a fészekbe és fűződnek a napsugárban. Tetszik ez nekik. Nem is sejtik, hogy az ablaküvegen innen, itt bent egy csodávilág van, imádkozó lelkekből ősi zsoltárok ins dulnak meg; hogy itt kigyul az ige fénye s felragyog a földnek a legnagyobb csodája, legédesebb emléke: maga a Krisztus. A szívek, melyek fájtak, meggyógyultak, amelyek hidegek voltak, láng-ra gyultak, amelyek kevélyek voltak, megalázkodtak. Mi is az életnek ilyen fázó verebecskéi vagyunk. Nincs tudomásunk róla, hogy felettünk egy láthatatlan világ van. De ha felnyilik a hitünk szeme, akkor meglátjuk azt. A hit az, amelyik megmenti az én szívemet, a mások szívét és szegény Magyarország jövőjét.

A tánc.

A farsangnak vége van. Helyénvaló és idő-szerű tehát, ha röviden elmélkedünk arról, ami az ifjúságnak annyi „boldog” órát s oly sok „nemes” élvezetet szerzett; a táncról. Dr. Wibbelt Ágoston a nagynevű német egyházi író irt erről egy kedves elmélkedést. Báró Kemény Béláné fordításában íme közreadjuk:

Küzdjünk-e a tánc ellen? Megbarátkozhatunk e a táncal? Ajánljuk e másoknak a táncot? — Ezekre a kérdésekre aszerint, hogy milyen táncról van szó egyformán felelhetünk igennel is, nemmel is.

Ha egy egy szép tavaszi vasárnap délután kísértálsz a rétre, rendszeren kis leánykákat találsz ott. S vajjon mit csinálnak ezek az ártatlan terem-tések? Szépen körbe fogódnak, énekelnek és kedvesen táncolnak. És te boldog gyönyörűséggel nézed ezt a felségesen szép eleven képet: a zöld fűben játszadozó, táncoló gyermekeket. Művészeket ihletett már meg ez a kép. A németek egyik leg-nagyobb festőjének, Thomának csaknem minden tavaszi ábrázoló festményén ott találjuk a nap sugaraitól körülragyogott, táncoló gyermekeket. — Ez az egyszerű, minden művészet nélküli tánc igazolja a legjobban, hogy milyen természetes és milyen általános a tánc. A tuláradó jétedvnek, a nagy örömmnek legtermészetesebb külső kifejezője ez, A világ minden népének megvan a maga sajátos, jellemének, alaptermészetének megfelelő tánca: az indus, hogy bátorságát annál jobban mutat-hassa, kardtáncot jár fényes fegyverek közt, az arab száguldó paripája hátán táncolja az ő merész és ügyes táncát: a fantáziát, az olasz a tarantellát, a spanyol a fandangót, ezt a bájos, eszményi táncot. Semmi okunk sincs arra, hogy az ilyen szép,

egészséges és ártatlan testmozgásokat a legmele-gebben ne ajánljuk.

A táncnak azonban van ennél még maga-sabb, nemesebb jelentősége is. Amikor Mirjam próféta asszonya, Mózes testvére Izrael asszonyai-val kezükben dobokkal táncolt és így énekelt: „Énekeljete az Urnak, mert fenséges ő, lovat lovassával tengerbe vettetett”, ez a tánc már istentiszteletté magaszosult. Maga Dávid is „teljes erejéből táncolt vala az Ur előtt”, mikor a frigy-ládát Sionba vitték. A régi görögöknek is voltak vallásos táncok, melyeket nagy ünnepelességgel gyönyörű karénekek által kísérve táncoltak.

Természetesen a régi időkben is voltak ér-zékes, szenvedélyes, szemérmetlen és illetlen táncok. Azóta, hogy Herodias leánya, Salome a királyi palotában atya és annak vendégei előtt Keresztelő János fejéért táncolt, állandóan lejtik a bűnös táncokat. Ezek a táncok azonban bűnből jönnek és bűnre visznek. Mocsár felett csillogó lidércfény ez, mely az azt csodáló embert feltétle-nül romlásba csalja.

De mit mondjunk az ugynevezett társadalmi táncokról, amelyeket ünnepi alkalmakkal, lakodalmi összejöveteleken házi és nyilvános bálakon táncol-nak? Minden a viszonyoktól függ. Lehet ez ártatlan szórakozás, olykor-olykor lehet kényszerű kötelesség, lehet azonban igen gyakran veszedel-mes alkalom is. Vannak bálók, melyeken a rossz szellem, a Sátán a primás; a védő angyal pedig szomoruan nézi az ajtóból a bált. A tánc sok ifjút ártatlanságától, sokat egészségétől foszt meg. Mind ezzel azonban nem akarjuk a táncot egészen elítélni; de arra kérünk mindenkit, hogy mikor táncol, ne csak a zenére, hanem a lelkiismeretére és nemes érzésére is hallgasson!

A szegedi ref. harang két oldalán ez lesz a fellrás:

I.

Egyedül istené a dicsőség! — Készült Balla László prezbiter indítására a kis „Hangya”-szövegzetek és Tóth I. Jenő egyháztág hathatós segítségével az Urnak 1924-ik esztendejében, Bakó László pásztorokodása és dr. Széll Gyula főkurá-torsága idejében,

II.

Imádkoztak és áldoztak érte: Anonymus, Asztalos Lajos, Giöckner József és családja, Halász Gyula és családja, Kiss Pál, Knittel Konrád-né, Lichtenegger Gyula és neje Nagy Sándor, Vén Ferencné Bod Teréz. — nemkülönben a Gyüle-kezet Megszámlálhatatlan Tagja és Szeged Város Egész Társadalma, — A jókedvű adakozót szereti az Isten. II. Kor, 9:7.

* * *

Vajjon kiknek a neve fog még a harang-ról ércből öntött szemekkel a késő utókorra

is lenézni?!

Az egyháztanács határozata értelmében :
aki egy mázsa buzát vagy annak megfelelő
összeget adományoz a harangra, neve ön-
tessék bele, méltó hála fejében!

A fenti nevekhez sorakoznak njabban Stepán
Gábor egyháztágé és néhai Szojka Gusztáv em-
lékezetére, fiáé, Kálmáné!

Néhány kérő szó Előfizetőinkhez!

Az 1924. évből már két hónap eltelt s mégis
mennyien vannak akik az Egyházi Híradóval
szemben kötelezettségüket még mindig nem ren-
dezték. Kérjük őket, intézzék el, hátralékaikat! A
fizetés nagysága nem lehet akadály, hiszen egy
hónapi előfizetési díj 600 K, vagyis két skatulya
gyufa ára! Hiszen ma már az E. H. egy hóna-
pon át nem kerül annyiba mint a napilapok
bármelyikének egyetlen száma! Elképzelhető tehát,
hogy amikor viszont az E. H. előállítási költsé-
gei naponta növekednek, milyen nagyok a lap
nehézségei különben is! Hát még ha a töteles
előfizetési díjak sem folynak be?

H I R E K

Istentiszte'etek sorrendje; Szegeden: már-
cius hó 9 én d. e. fél 9 órakor istentisztelet a
kerületi börtönben. 10 órakor gyülekezeti istentisz-
telet (Durkó Gábor hl.), 11 órakor ifjúsági isten-
tisztelet (dr Varga J. hl.) d. u. 5 órakor hálaadás
(Bakó L.)

Szórványokban: Március 9-én d. e. 11 óra-
kor Dorozsmán. d. u. 4 órakor Algyőn tart
istentiszteletet Teleki S. sl.

Március 16 án d. e. Deszken és d. u. Sző-
regen lesz istentisztelet.

Március 15-iki templomi ünnepségünk.
Március 15 én, szombaton d. u. március Idusának
az emlékezetére templomi ünnepséget rendezünk,
amelyre már most felhívjuk hveink figyelmét,
kérvén minél nagyobb számban szíves megjelené-
süket. Részletes műsört lapunk következő számá-
ban közlünk.

Református elemi iskolánk is rendez egy
belső és szűkkörű ünnepséget ugyancsak 15 én
d. e. 10 órai kezdettel az elemi iskolában.

Megérkezett az építkezési engedély.
Templomunk körüli tér bazárszerű beépítése tár-
gyában a napokban érkezett meg a várostól az
építkezési engedély.

A prezsbiterium által kiküldött műszaki
bizoltság a napokban ül össze, hogy az építkezés
gyakorlati kiviteléről tárgyaljon.

Családi kör.

Az imádság és Isten jósága.

Negyedik hét. VI. Az Ur pedig beszéle Mó-
zessel színről-színre, amint szokott ember szólani
bardtjával. — II. Mózes 33: 11.

És beteljesedett az irás, amely ezt mondja :
Hitt pedig Ábrahám az Istennek és tulajdonitta-
tott néki igazságul és Isten bardtjának nevezetelt.
— Jak. 2: 23.

Az életben legnagyobb hatalommal a sze-
mélyes barátság hatásai alakítanak bennünket.
Mindenki hat reánk, akivel csak találkozunk, de
a barátság megnyitja szívünket egy másik élet
gondolatai, eszményei, szellemi tulajdonságai szá-
mára, míg végre érzékenyek vagyunk minden
iránt, ami a barátunk lényét alkotja és fogéko-
nyak minden iránt, amit a barátunk gondol. Gon-
dold el tehát, hogy milyen átalakító jelentősége
lesz az élet minőségére és irányára nézve az Is-
tennel való állandó közösségnek. Drummond
Henrik ezt mondotta: „Tízperc, amit naponkint
Krisztus társaságában töltünk, — nem, csak két
perc is, ha igazán szemtől-szembe, szívtől-szívhez
való a találkozás, egész életünket mássá teszi.“
Hány embernél ennek a belső társalkodásnak az
eredménye az a nemes jellem, amit mindenki
megérez, de senki sem tud meghatározni! Van-
nak dolgok, amelyeket nem lehet megvásárolni,
kiérdemelni, vagy kivívni; csak „elkapni“ lehet,
érintkezés útján származnak át egyik emberről a
másikra, mint az ihlet. Az imádságnak talán leg-
nagyobb áldása éppen az a bizonyos légkör, me-
lyet magával hoz belőle életünk, mint ahogy
Mózes fénylő orcával jött elő Istennel való tár-
salkodásaiból. Az igazi imádságban rendszeresen
kitesszük magunkat Isten hatásának.

Örvendezünk annak, hogy minden időben
menedéket találtak Benned az emberek és hogy
az imádság a szeretet szava, a könyörgés szava,
és a hálaadás szava. A lelkünk kiárad Feléd, mint
a kehely, ha színig megtelik; és nem tehetünk
máskép; nem is kutatjuk, hogy vajjon teljegyez-
tetnek e imádságaink és vajjon abból, amit kér-
tünk, sokat kaptunk e meg, vagy talán többet,
vagy egyáltalában bármit is. Hogy szabad volt
nékünk a Te szined előtt éreznünk magunkat;
hogy valamit magunkra ölthettünk a Te orcád
fényességéből, hogy tudatában lehetünk annak,
hogy Te ránk gondolsz, hogy megtapasztalhat-
tuk valamelyes mértékben a Szent Lélek ihletését :
ez olyan felelet a mi imádságunkra, mely felül-
mul mindent, amit csak elgondolhatunk. Boldogok
vagyunk, hogy magasztalhatunk Téged, hogy ör-
vendezhetünk Tenéked, hogy Néked nem mindegy,
hogy mi mit cselekszünk és hogy Te elbőritasz
bennünket a tudatával velünk érző szeretetednek,
a tudatával annak, hogy mily sok vagy Te mi-
nénkünk és mily drágák vagyunk mi Tenéked.
— Beecher W. Henrik.

Felelős kiadó a szegedi ref. egyházköztség nevében : Bakó László lelkész.